МАЛЕ ЈАДИКОВКЕ ИЗ БЕЛЕ ЗЕМЉЕ

Неумност као непогода

Бива то, изгуби се правац, заборави се ко си. У слуђености и збуњености, све постаје несигурно, па и то како ти је име, где ти је дом, зашто си уопште ту. Држава копни и претвара се у јаловиште, у пљачкалиште. Трка се у лажима са самом собом и увек односи победу над својим народом, па онда зове да заједно прославе. О деци са посебним потребама брине држава ометена у развоју. После поплаве увек остане муљ. Да би се дошло до бистрога, потребно је више воде но што поплава има. Али, ако мислиш да је све уклето, тамно и безнадежно, опасно се вараш. Играш за своје непријатеље. Како? Застани мало и мућни главом

Пише: Слободан Ристовић

Неумност је непогода, коју рађају гордељивост и похлепа. То близно стање, без одређеног рока трајања, зависи од менталне подлоге. Простаклук је врста духовног и душевног семеништа које се тешко култивише. Запарложеност затире сваку племенитост. То је жена која је изгубила женственост, услед чега никада неће постати госпођа.

Држава која себи дозволи ово копњење је јаловиште. На њу се обрушавају стрвољне душе, изелице опрљене у мајчинским материцама. Та загађеност је у минулим временима избрисала многе народе из људског постојања. Заблуда је да све што је присутно и постоји. У природи то најуочљивије показује дуд јаловац. Он изреса, као да ће стварати плод, али се то никада не догоди. Невоља је у томе што га многи ипак сврставају у воће. Замислите тај плод непостојећи. Данас у Србији тог воћа има на претек. Немилице се дели гладном, пониженом народу. Чак се и откупљује, плаћа се обећањима, и тако ће се, као, извозити у бели свет. Бистри људи, којих је тек толико да се не изгуби људски пелцер, кажу: „Ко нас клео, није дангубио."

*

Најлакше је окривити народ, јер је народ „житница и житарица". У њему и међ њим се појављује кукољ.

Бог је једина устава у навали бујице која ствара клизишта и прети опстанку народа. Та мука дигне куке и мотике и крњаве виле. Буњак остане после поплаве, јер се стрвољ не да удавити. Он плива, он се крије у муљу. Да њега није, појам *бистро* не би постојао. За то да се дође до бистрога потребно је више воде него што је имала поплава.

Најгоре је када је одасвуд оно што човеку шкоди, а човек све дâ да би баш то створио.

*

Када шене глад за лудилом, окупација памети је неизбежна.

Слушам вику, писку, разне таламбасе и телале, бандаше и добошаре. Ваљда су нас овако и пред Бој на Косову плашили и страшили. Или још није дошао тај датум, јер међ рекама нема Лаба ни Ситнице, ни међ људима Милоша, Вука, малог и великог Радојице, и других поменика. Четрнаести век је на помолу, још се једе златним кашикама, тек ће прекосутра доћи век у којем ће и алуминијумске нитне покрасти цивилизовани сејмени и удбаши – а све наши. Примили нам се лелеци у души и ушима ко чуваркућа у баченим лобањама којих је више од улубљених шерпи и лонаца.

Лепше и нежније гајимо отрове од деце и мелема. Све нам је пречe од памети. Само се српска близнад још у материци почну свађати и очи вадити, и на наше и њихове делити. Ни сестру нам не вреди рађати, када ћемо је у зид узидати. Оне нам дођу као грађевински материјал. Боже, опрости, ако је ово од нас, а не од тебе.

Мајке су лице изгребале због унучади која су се у дрекавце претворила, па писка и вриска пробијају бубне опне, ко риба труле мреже и челенце. Оно деце што се из мајке испилило и измилило отела је „државна брига”, која је ту брижност од важнијих узела. Од оних којима се здушно удвара, не би ли јој и будућу нејач отели и однели, а оно што нам за семе остане, да се нема рашта ни сејати. О деци са посебним потребама брине држава ометена у развоју. Бог је то кликериште тако окућио да ђаво нема потребе за дежурством.

Држава нам је децу од школе отуђила, па не мораш ни слова знати, да би књигу писао. На трафикама бурек у дипломе завијају. А оно младежи што је успело да се памећу очеличи, истераће ко живину из баште. Остаћемо искључувани ко парадајз и паприка, ни у посту се нећемо наситити свог јадног труда. Не морамо се у туђим пустињама подвизавати. У нашу ће и други Срби са разних крајева света долазити. Од тог туризма можемо и злотворе чашћавати.

Одушевљена гомила ће се замрезгати. Уместо киселог клобука, појавиће се слаткоречиви квасац, да надме и набрекне лудило, да распише нове изборе.

Као крљушт са трулих риба, скинуће нам кожу, да на њој штампају прогласе и улазнице

за срећу. Са свих страна нагрнуће улизице. Када се и то мочило слегне, остаће иста бара и иста осока.

На небу неке звезде од јуче и Бог од пре неки дан.

Ничег новога осим нових листића за „Лото”.

*

Будан као ороз. Гледам у плафон, пун трске, плеве и крљушти снова.

Путем пролази Свети Јован. Слава је.

Није то човек, него Кум.

Тишина. Уђутало све што има душу.

Само се понегде зачује гамадија. Квари умилност. А, опет, да је није не би се имали са чиме и киме поредити, међити и мостити.

Спавају деца. Дише свет. Миришу пупољци и кључаонице. Помаљају се црви из катанаца. Труну синџири. Утежу кости ајдуци, то прошће које не да песми да покурјачи.

Облачим се. Кошуља ми мекша од куповног леба.

Умивам се њеним сузама, којима ме попрскала када сам дошо из војске. Ја, њен положајник у њиви шенице под блузом.

Нема ми јутрос Ђеда ни Оца, пренели те чинове на мене.

Стојим пред иконом, предајем Богу рапорт.

Велим му: Евеме! Ово сам ја. Дошао сам уместо Оца и Ђеда, уместо мутавих и глувих, уместо оних што су дезертирали пред децом и комшијама.

Хвала ти што сам неко, било ко, а пред тобом сам. Више немам пред кога. Срамота ме. Обезљудио си нас. Ваљда си по неки ушур међ народ дошао. Твоја ствар. Старији си од свију, па ти је све у знању. Очу само да те питам: шта ће са нама бити кад нас ова гамадија утре, ко ће ти славити Кума Јована? Или имаш неке друге Србе уместо ових из којих сам и ја? <

Објављено: субота, 20. октобар 2018, 20:23h